

разперилъ ржце за молитва; двата габара ошмулени, потъмнели, гледатъ омислени на югъ; и вѣтерната мелница сиротно застанала край село, отпуснала крила, секашъ уморена и обидена . . . И Петъръ Габара впи-ваше погледъ въ далечини, сѣкашъ да види по добре, вслушваше се да чуе по-ясно топлатата приказка на бащинъ край.

Вгледанъ той съзрѣ, че крилата на мелницата се движатъ; въззематъ се едно слѣдъ друго; усилватъ ле-тежъ като да хвъркнатъ — и некакво топло чувство се разтла на гърди.

. . . Духна вѣтра! . . . Мелницата зове всички да ставатъ, че часътъ на свободата удари!“

*

Отъ гледището на естетично-психологичната при-ценка романътъ на Кирилова не е безъ недостатѣци; липсва му стройно и пълно развита факула.

Въ всеки случай интересна стѣпка напредъ е на-правилъ Из. Кириловъ съ своя романъ, като е замис-лилъ по-обемисто и по-сложно по композиция произве-дение, каквото е романътъ. Съпоставени достойнствата на романа „Габаритъ“ съ неговитѣ недѣствѣци, първи-тъ значително превъзхождатъ последнитѣ.

Авторътъ е постигналъ задачата си: той ни раз-крива прелѣститѣ на Дсбруджанския край и буди въ душата на читателя жива обичъ къмъ родната природа, битъ и обичай; нѣщо повече: както никой другъ нашъ поетъ или писателъ, повече отъ Вазова дори, повече отъ любимия неговъ другаръ отъ детинство Петко То-доревъ, той ни учи да виждаме, колко е красивъ бо-жия свѣтъ, колко неизчерпаемо прекрасна е природата и ни кара не посредствено да почувстваме съкровени-тъ ѝ трепети, страстно-нежното ѝ дихание и майчински ласкавата ѝ усмивка.

Дневникътъ на Стойко Габарътъ е омайна химна на любовта; не химна, а вдъхновена симфония, редка а може би и единствена въ нашата поезия по чистота на мотивитѣ, ефирностъ и нежностъ на чувството, полетъ на въображението и музика на словото. Езикътъ на Из. Кириловъ е кристално чистъ и звънти катъ сребър-на камбана; въ него се преливатъ най-изтънченитѣ и свободни елементи на хармонията; по своята нежна прозрачностъ и кадифана мекота той напомня идеално